

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Kateřinou Mrázovou, Ph.D., v právní věci

žalobkyně: **M. J.**
bytem

proti

žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí ČR**
sídlem Na Poříčním právu 1/376, 128 01 Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 10. 2016, č. j. MPSV-2016/192444-421/1,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobkyně **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně brojila svojí žalobou proti shora specifikovanému rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno

prvostupňové rozhodnutí Úřadu práce ČR – krajská pobočka v Brně ze dne 15. 8. 2016, č. j. II/BMA-33/2016-H3/Spr. (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Posledně uvedeným prvostupňovým rozhodnutím byla podle § 100 odst. 1 a 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zamítnuta žádost žalobkyně o povolení obnovy správního řízení ve věci přiznání podpory v nezaměstnanosti rozhodnutím úřadu práce ze dne 19. 1. 2015, č. j. BMA-1212/2015-H3 (v právní moci dnem 28. 1. 2015), neboť nebyly splněny podmínky pro povolení obnovy řízení.

2. Žalobkyně podala dne 5. 1. 2015 na úřadu práce žádost o zprostředkování zaměstnání a zařazení do evidence uchazečů o zaměstnání. Požádala rovněž o podporu v nezaměstnanosti, čímž bylo zahájeno správní řízení, v jehož rámci byla poučena o svých právech a povinnostech. Pro posouzení nároku na podporu v nezaměstnanosti žalobkyně musela osvědčit některé rozhodné skutečnosti. Proto mj. úřadu práce doložila potvrzení zaměstnavatele o trvání pracovního poměru od 19. 3. 2007 do 31. 12. 2014, včetně potvrzení o ukončení zaměstnání dohodou z důvodu nadbytečnosti s odstupným ve výši trojnásobku průměrného měsíčního čistého výdělku ve výši 22 189 Kč. Žalobkyně dále předložila potvrzení zaměstnavatele o vyplacení odstupného pro účely poskytování podpory v nezaměstnanosti ze dne 9. 1. 2015 a dále doložila evidenční listy důchodového pojištění za rok 2013 a 2014 za účelem potvrzení doby důchodového pojištění získané zaměstnáním v době od 1. 1. 2013 do 31. 12. 2014. Při osobním jednání na úřadu práce dne 19. 1. 2015 žalobkyně stvrdila podpisem, že jí z posledního zaměstnání náleží odstupné do 31. 3. 2015 a toto jí bylo vyplaceno. Žalobkyně rovněž osvědčila, že jí náleží výplata podpory v nezaměstnanosti ode dne 1. 4. 2015 vypočtená z průměrného měsíčního výdělku z posledního zaměstnání, který činil 22 189 Kč. Na základě výše uvedeného vydal úřad práce rozhodnutí ze dne 19. 1. 2015, č. j. BMA-1212/2015-H3, jímž byla žalobkyni pro podpůrčí dobu pěti měsíců přiznána podpora v nezaměstnanosti s blíže uvedenými finančními částkami pro jednotlivé měsíce. Vzhledem k § 44a zákona o zaměstnanosti a nároku na odstupné dle § 67 zákoníku práce bylo stanoveno, že podpora v nezaměstnanosti bude žalobkyni poskytována ode dne 1. 4. 2014. Prvostupňové rozhodnutí bylo žalobkyni oznámeno dne 28. 1. 2015, přičemž téhož dne se žalobkyně vzdala práva na odvolání proti tomuto rozhodnutí, pročež rozhodnutí nabylo právní moci.
3. Teprve dne 18. 7. 2016 obdržel úřad práce návrh žalobkyně na obnovu řízení ve věci přiznání podpory v nezaměstnanosti rozhodnutím úřadu práce ze dne 19. 1. 2015. Žalobkyně v návrhu zpochybnila doklady, které v předchozím řízení sama doložila, a současně v nich obsažené údaje. K odstupnému od zaměstnavatele uvedla, že úřad práce jej považoval za obdržené, avšak žalobkyni nebylo vyplaceno dne 9. 1. 2015, nýbrž až dne 22. 7. 2015. Nařízení exekuce na mzdu žalobkyně coby manželky povinného bylo nezákonné a nezákonné bylo rovněž jednání exekutora. Nezákonné zadržení části mzdy žalobkyně nelze považovat za mzdu skutečně obdrženou v roce 2014, neboť tato částka mzdy byla žalobkyni vyplacena až dne 22. 7. 2015. Pracovní poměr žalobkyně u zaměstnavatele skončil dne 31. 12. 2014, což bylo zjevně motivováno nařízením exekuce na plat žalobkyně. Podle žalobkyně činil její skutečný měsíční průměr čistého výdělku pro účely podpory v nezaměstnanosti částku 24 931 Kč (na místo částky 22 189 Kč uvedené v potvrzení zaměstnavatele). Žalobkyně také uváděla, že zaměstnavatel nevystavil potvrzení o výši průměrného výdělku, neboť potvrzení bylo vystaveno jménem sesterské organizace Bosch Diesel s.r.o. v Jihlavě, která nedoložila oprávnění, že může jménem

zaměstnavatele vystavovat potvrzení. Dále žalobkyně namítala, že v potvrzení o příjmech za rok 2014 je nutné rozlišovat příjmy, které žalobkyně skutečně v roce 2014 obdržela, a dále ty příjmy, které obdržela až po 3. 1. 2015 (přestože šlo o mzdu přiznanou v roce 2014, avšak vyplacenou v červenci 2015). Zaměstnavatel nebyl oprávněn vyplatit sraženou mzdu žalobkyně oprávněnému nebo exekutorovi, nýbrž ji měl zadeponovat s ohledem na podaný návrh na insolvenční ke Krajskému soudu v Brně. Nařízená exekuce na plat žalobkyně byla zastavena až usnesením exekutora ze dne 5. 5. 2015 a zadeponovaná mzda byla žalobkyni vyplacena až dne 22. 7. 2015.

4. Úřad práce prvostupňovým rozhodnutím ze dne 15. 8. 2016 zamítl žádost o obnovu řízení. Při rozhodování přitom vycházel z dokladů, které žalobkyně sama předložila a nijak je nerozpороvala, včetně dokladu o vyplacení odstupného. Rovněž úřad práce neměl důvod zpochybňovat správnost a věrohodnost údajů obsažených v předložených dokladech. S poukazem na § 42 odst. 2 zákona o zaměstnanosti úřad práce uzavřel, že pro obnovu řízení nebyly naplněny podmínky ve smyslu § 100 odst. 1 správního řádu, když žalobkyně sama doložila doklad o vyplacení odstupného v termínu 9. 1. 2015. Stejně tak mohla žalobkyně rozporovat výši průměrného čistého měsíčního výdělku u zaměstnavatele požadovat po něm vydání potvrzení se správnou částkou. Popřípadě mohla tuto skutečnost uvést na úřadu práce. Podle § 100 odst. 2 správního řádu se obnovy řízení nemůže domáhat ten, kdo mohl důvod obnovy uplatnit v odvolacím řízení. Žalobkyně ve správním řízení nevyužila svého práva vyjádřit se k řízení a vznést námitku proti podkladům rozhodnutí – potvrzení zaměstnavatele. Naopak s rozhodnutím o přiznání podpory v nezaměstnanosti souhlasila, což potvrdila i tím, že po převzetí rozhodnutí se vzdala práva na odvolání proti tomuto rozhodnutí (rozhodnutí bylo žalobkyni oznámeno dne 16. 8. 2016).
5. Proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti o obnovu řízení žalobkyně podala odvolání, v němž uvedla, že úřad práce se dopustil zásadního úředního omylu a diskriminace, zabýval se jen některými aspekty a vyjádřil irelevantní názor, že doklady předložila sama žalobkyně, a že nepodala odvolání proti rozhodnutí o přiznání podpory v nezaměstnanosti. Dále žalobkyně brojila proti nařízení exekuce srážkami z její mzdy jako manželky povinného, když exekuce nesmí být prováděna v době vyhlášení insolvence. Úřad práce byl povinen konstatovat rozpory v doložených dokumentech, když jeden údaj vylučuje pravost údaje druhého.
6. Žalovaný vyhodnotil v napadeném rozhodnutí odvolání žalobkyně jako nedůvodné. Nebylo sporu o tom, že žalobkyně splnila podmínky pro přiznání podpory v nezaměstnanosti, protože jí bylo její poskytování s odkazem na § 44a zákona o zaměstnanosti právem stanoveno ode dne 1. 4. 2015. V dalším se žalovaný zcela ztotožnil s posouzením prvostupňového úřadu práce. Žalobkyně mohla své námitky proti podkladům uplatnit již v řízení před vydáním rozhodnutí o podpoře v nezaměstnanosti nebo v následném odvolání. Žalobkyně tak neučinila, nýbrž naopak při jednání na úřadu práce dne 19. 1. 2015 svým podpisem opětovně potvrdila údaje uvedené v potvrzení zaměstnavatele ze dne 18. 12. 2014 o vyplacení odstupného (v nejbližším výplatním termínu 9. 1. 2015) a dále, že průměrný čistý měsíční výdělek žalobkyně z předchozího zaměstnání činil 22 189 Kč. Žalobkyně musela být s obsahem předkládaných dokladů dostatečně seznámena a v případě pochybností mohla požádat zaměstnavatele o prověření údajů uvedených v potvrzení zaměstnavatele ze dne 18. 12. 2014. Žalobkyně nikdy údaje

nezpochybňovala, a to ani po vydání rozhodnutí o podpoře v nezaměstnanosti, neboť se práva na odvolání vzdala. Další námitky žalobkyně, které se týkaly exekuce prováděné srážkou z její mzdy a popř. insolvence, označil žalovaný za irrelevantní, které nemohly být ve správním řízení posuzovány, neboť nejsou předmětem uvedeného správního řízení. Proto žalovaný učinil zcela ve shodě s prvostupňovým správním orgánem závěr, že v posuzované věci nebyly splněny podmínky uvedené v § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu pro obnovu řízení, neboť nebylo prokázáno, že žalobkyně nemohla skutečnosti týkající se zpochybnění správnosti potvrzení zaměstnavatele o výši průměrného měsíčního výdělku a výplatě odstupného z předchozího zaměstnání uplatnit již v původním řízení. Současně nebylo shledáno ani naplnění podmínek uvedených v § 100 odst. 1 písm. b) správního řádu, neboť podkladem pro rozhodnutí o podpoře v nezaměstnanosti nebylo žádné rozhodnutí (které by navíc bylo později zrušeno). Překážkou obnovy řízení je také ta skutečnost, že žalobkyně se vzdala sama práva na odvolání, když naopak v průběhu odvolací lhůty mohla uplatnit skutečnost tvrzeného vyššího průměrného měsíčního výdělku. Dle § 100 odst. 2 správního řádu se obnovy řízení nemůže domáhat ten, kdo mohl důvod obnovy uplatnit v odvolacím řízení. Vzhledem k tomu, že ve věci nebyl shledán žádný zákonný důvod pro obnovu předchozího správního řízení, žalovaný odvolání žalobkyně zamítl a předchozí prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

II. Shrnutí žalobní argumentace

7. Žalobkyně svoji žalobu podala dne 12. 12. 2016 u Nejvyššího správního soudu. Vzhledem k tomu, že jí bylo doručeno napadené rozhodnutí žalovaného již dne 11. 10. 2016, učinila tak v poslední den dvouměsíční lhůty k podání žaloby (poslední den lhůty 11. 12. 2016 připadl na neděli, pročez pondělí 12. 12. 2016 jako nejbližší následující pracovní den byl posledním dnem k podání žaloby). Žaloba byla chybně podána u Nejvyššího správního soudu, do jehož kompetence patří rozhodování o kasačních stížnostech a nikoliv o správních žalobách, pročez tato žaloba byla následně usnesením Nejvyššího správního soudu postoupena k vyřízení zdejšímu soudu jako soudu věcně a místně příslušnému. S ohledem na výše uvedené je třeba v této souvislosti připomenout ust. § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), podle něhož platí, že žalobu lze podat do 2 měsíců poté, kdy správní rozhodnutí bylo žalobkyni oznámeno doručením písemného vyhotovení (rozhodnutí doručeno dne 11. 10. 2016 a konec lhůty k podání žaloby připadl na 12. 12. 2016). Vzhledem k tomu, že žalobkyně podala správní žalobu v poslední den zákonné lhůty (12. 12. 2016), nemohla již svoji žalobu rozšířit v dalších podáních o další žalobní body (§ 71 odst. 2 s.ř.s.). Jelikož žalobkyně v průběhu soudního řízení učinila celou řadu písemných podání, bude na ně a žalobní body v nich případně opožděně uplatněné nahlíženo v souladu se zákonnou úpravou uvedenou v § 71 odst. 2 a § 72 odst. 1 s.ř.s.
8. V žalobě došlé NSS dne 12. 12. 2016 žalobkyně mj. uvedla, že žalovaný se dopustil nezákonného postupu, když za daného stavu věci nebylo možné odvolání žalobkyně vůbec projednat, neboť žalovaný předjímá, jak rozhodne příslušný orgán Finančního úřadu pro Jihomoravský kraj (poznámka soudu: bez upřesnění souvislosti s rozhodováním tohoto odlišného správního orgánu), resp. správní soudy. Žalovaný se vůbec nezabýval skutečností, že došlo k porušení § 5 odst. 4 zákona o dani z příjmů ze strany plátce daně a mzdy společnosti Bosch Rexroth, spol. s r.o. při vystavení potvrzení o zaměstnání a dalších

listin pro účely registrace žalobkyně na úřadu práce. Údaje na těchto listinách vyvrací pravost jeden druhému, a tedy jde o údaje, které se navzájem vylučují. Podle žalobkyně ústavní pořádek ČR nevyžaduje, aby občan v řízení před správním orgánem musel být zastoupen týmem právníků s tím, že pokud nebude takto zastoupen, úřad práce projedná jeho žádost pouze formalistickým způsobem bez řádného zjištění skutkového stavu a bez přihlédnutí např. i k tomu, že údaje v potvrzení o zaměstnání se vzájemně vyvracejí. K tomu žalobkyně upřesnila, že např. potvrzení o zaměstnání ze dne 17. 12. 2014 je vystavené ke dni ukončení jejího pracovního poměru 31. 12. 2014, přičemž předjímá budoucnost, neboť průměrná výše výdělku by měla být zjišťována k prvnímu dni následujícího čtvrtletí, tj. ke dni 1. 1. 2015. V posuzované věci tedy potvrzení ze dne 17. 12. 2014 potvrzovalo průměrný výdělek za třetí čtvrtletí roku 2014, přitom však bylo potřeba zjistit průměrný výdělek za čtvrté čtvrtletí 2014. Že úřad práce přijal takový dříve vystavený dokument ze dne 17. 12. 2014, svědčí o jeho nezákonném postupu.

9. Žalovaný přiznal žalobkyni podporu v nezaměstnanosti, avšak odmítl jí podporu proplácet, čímž ji zanechal v období od 1. 1. do 9. 3. 2015 bez jakýchkoliv prostředků. Žalobkyně se proto podanou žalobou domáhá nápravy, a to uznáním skutečnosti, že odstupné jí nebylo ke dni 31. 12. 2014 vyplaceno, resp. do 31. 1. 2015 (viz mzdové listy, kde je uvedena její zadeponovaná mzda, vyplacená dne 22. 7. 2015). Dále by měla být zpětně vyplacena nevyplacená podpora v nezaměstnanosti, včetně přiznání odškodnění za způsobené škody a materiální i nemateriální újmu (úřadem práce a žalovaným). Žalobkyně požadovala, aby správní soud přezkoumal napadené rozhodnutí tak, aby nezákonné postupy úřadu práce se nemohly opakovat, tedy aby nejednal tak, že formalistickým způsobem budou krácena práva žadatelů o podporu v nezaměstnanosti. Na plat žalobkyně byla uvalena nezákonná exekuce z důvodu nezákonného vymáhání neexistující pohledávky po jejím manželovi. V tomto případě se exekutor nevypořádal s právní úpravou uvedenou v novém občanském zákoníku, když byl povinen prokázat, že mzda manželky je součástí SJM, což nebylo možné, neboť šlo o zajišťovací cizí směnku. Navíc exekuční srážky byly prováděny i po prohlášení insolvence na žalobkyni, což je nepřipustné. I přes veškeré pochybnosti úřad práce nezákonně pokračoval v exekučních srážkách z podpory žalobkyně v nezaměstnanosti, a to i přes porušení nového občanského zákoníku. Na základě toho žalobkyně požadovala úhradu jí způsobených škod. Žalobkyně se dále domáhá dodatečného vysvětlení postupu žalovaného ohledně provádění exekučních srážek z její podpory v nezaměstnanosti. Z důvodu tříměsíčního odstupného, které de facto od zaměstnavatele neobdržela (viz výplatní listina za prosinec 2014), protože bylo exekučně zadeponováno, tak žalobkyně neobdržela tři měsíce ani žádnou podporu v nezaměstnanosti. Po třech měsících měly být z podpory v nezaměstnanosti prováděny exekuční srážky a poukazovány přímo oprávněnému nebo exekutorovi, bez zadeponování. Problematické bylo rovněž to, že žalobkyně zůstala počínaje 1. 1. 2015 zcela bez prostředků, ačkoliv úřad práce musel vědět, že žádné odstupné žalobkyně fakticky neobdržela. Úřad práce nedodržel zákonný požadavek na to, aby žalobkyni náležitě poučil o jejích právech a povinnostech. Místo toho byl žalobkyni „podstrčen“ formulář o řízení, v němž referentka úřadu práce zaškrtnula „políčko“, že se žalobkyně vzdává práva odvolání proti rozhodnutí o přiznání podpory v nezaměstnanosti. Při nahlížení do správního spisu v listopadu 2016 žalobkyně zjistila, že listiny, např. mzdový list za prosinec 2014 (který předložila k důkazu, že odstupné neobdržela), se ve spise nenacházejí. Správní orgán tak rozhodoval pouze na základě zmatečného potvrzení o zaměstnání ze dne 17. 12. 2014.

Žalobkyně má za to, že došlo k manipulaci s obsahem správního spisu. V této souvislosti žalobkyně přímo nežádá, aby plátce mzdy a žalovaný odmítli provést exekuci srážkami ze mzdy, avšak tito by se měli řídit právními předpisy a v případě nezákonnosti by měli poznat, že jde o nezákonný postup. Úřad práce v podstatě pokračoval v překrývání asi 20 justičních omylů, které exekuci na mzdu žalobkyně předcházely. Vzhledem k beznadějnosti projednávání úředních omylů žalobkyni nezbylo, než podat předmětnou správní žalobu. Předmětem projednání této žaloby je jednak stanovení průměrného měsíčního výdělku žalobkyně ke dni 1. 1. 2015 pro účely výpočtu podpory v nezaměstnanosti (dle údajů ve mzdovém listu žalobkyně) a jednak stanovení skutečně obdržených příjmů žalobkyni z odstupného od zaměstnavatele ke dni 31. 12. 2014 se splatností do 31. 1. 2015. Bylo totiž evidentní, že k datu projednání podpory v nezaměstnanosti ke dni 9. 1. 2015 žalobkyně ještě neobdržela odstupné, toto dostala až dne 22. 7. 2015. V důsledku toho zůstala žalobkyně bez příjmů od 1. 1. 2015 do 9. 3. 2015. Počínaje dnem 10. 3. 2015 začala žalobkyně pracovat pro jiného zaměstnavatele.

10. Žalobkyně dále odkazovala na bezpodmínečné použití § 5 odst. 4 zákona o dani z příjmů (poznámka soudu: jenž v dané věci aplikovat nelze, neboť není posuzována daňová problematika, ani zdanění příjmů žalobkyně).
11. Podle žalobkyně byly mzdové doklady a potvrzení o zaměstnání vystaveny tak, že si vzájemně údaje v nich uvedené odporují. Zaměstnavatel žalobkyni potvrdil příjem za rok 2014 ve výši 479 179 Kč, ačkoliv měl potvrdit skutečně obdržený příjem do 31. 1. 2015 ve výši 358 057 Kč. To žalobkyně doložila i bankovním výpisem. Problém totiž spočívá v tom, že částka příjmu ve výši 120 672 Kč (z částky 479 179 Kč) byla zadeponovaná, byť nezákonně, a žalobkyně ji obdržela až dne 22. 7. 2015. Došlo totiž k nezákonnému zadržení části mzdy žalobkyně z důvodu prováděné exekuce, protože sraženou mzdu a následně zadeponovanou ve výši 120 672 Kč nelze považovat za příjem žalobkyně v roce 2014. Také z připojeného bankovního výpisu České spořitelny, a.s. vyplývá, že kredit ve výši 109 105 Kč byl žalobkyni připsán až dne 22. 7. 2015 s tím, že zbývající částka ve výši 11 567 Kč byla plátcem mzdy použita na zaplacení exekutorských poplatků, přestože exekuce byla exekutorem zastavena, a to jeho usnesením ze dne 5. 5. 2015, č. j. 77 Ex 1836/06-243. Podle žalobkyně však exekuci nebylo možné provádět, a to jednak z důvodu insolvence žalobkyně, a jednak z důvodu neprokázání dluhu manžela žalobkyně z neplatné zajišťovací cizí směnky z roku 1993. Později se dokonce bezdůvodně přidal úřad práce a žalobkyni rovněž sdělil, že jí bude srážet jisté částky z podpory v nezaměstnanosti do tzv. životního minima. Posléze však byla exekuce zastavena. Nezákonným nařízením exekuce na plat žalobkyně došlo k porušení insolvenčního zákona, nového občanského zákoníku i zákona o daních z příjmů. Zadržení části mzdy (odchodného a mimořádné odměny) za listopad a prosinec 2014 bylo neoprávněné a tuto část mzdy nelze pokládat za příjem ze závislé činnosti v roce 2014, neboť tato část mzdy byla žalobkyni vyplacena až dne 22. 7. 2015. Úřad práce také protiprávně uznal žalobkyni příjem z odstupného, namísto vyplacení podpory v nezaměstnanosti za leden až březen 2015.
12. Žalobkyně dále napadla postup úřadu práce u Finančního úřadu Brno II podáním ze dne 13. 7. 2016, v němž požadovala prošetření jeho postupu. Přepjatky záloh na dan z příjmů totiž lze spolehlivě vypořádat v rámci DAP podle daňového řádu, což ve skutečnosti proběhlo. Tento mechanismus vypořádání však nelze přenést do řízení o podpoře

v nezaměstnanosti. Je-li v potvrzení uveden chybný údaj, opravný mechanismus neexistuje. V posuzované věci nebyly úřadem práce vzaty v úvahu údaje z předložených dokladů o zadeponování části mzdy (viz vyúčtování mzdy a mzdový list). Přitom povinností úřadu práce bylo provést vlastní zjišťování a dokazování za účelem přiznání korektní částky podpory v nezaměstnanosti.

13. Skutečný měsíční průměr čistého výdělku u žalobkyně činil 24 931,33 Kč, což je podstatný rozdíl k chybně uvedeným 22 189 Kč ke dni 17. 12. 2014. Skutečný měsíční příjem před zdaněním pro účely přídatku na děti tak činil 29 857,58 Kč. Uvedené hodnoty lze prokázat doklady, které vystavil sám plátcе mzdy. Ve správním řízení měla žalobkyně právo vyjádřit se ke všem prováděným důkazům, které úřad práce shromáždil. Žalobkyni však nebylo umožněno navrhnout další podklady svědčící v její prospěch.
14. Žalobkyně žádala plátce mzdy Bosch Rexroth, spol. s r.o., se sídlem Těžební 1238/2, 627 00 Brno - Černovice, aby vystavil potvrzení o příjmech ze závislé činnosti za rok 2014. Plátce mzdy však toto potvrzení nevystavil, nýbrž tak učinil jménem sesterské korporace Bosch Diesel s.r.o. v Jihlavě, která pro plátce mzdy zpracovává mzdy, přičemž k požadavku žalobkyně rovněž vystavil potvrzení jménem plátce mzdy, a však bez uvedení, že je k tomuto aktu zmocněn. Potvrzení je tak zcela neplatné. Žalobkyně také opakovaně žádala plátce mzdy, aby své potvrzení o příjmech ze závislé činnosti za rok 2014 doplnil o potřebné údaje s tím, aby zohlednil skutečně obdržené příjmy žalobkyně v roce 2014. Pro daňové účely je nutné rozlišovat potvrzení o příjmech na příjmy, které se uskutečnily v roce 2014, a příjmy, které žalobkyně obdržela po 31. 1. 2015. Potvrzení o příjmech žalobkyně trpí zásadní vadou, protože musí být napraveno, a to buď vydáním opravného potvrzení, anebo z moci úřední úřadem práce. Ve věci již byl podán podnět k finančnímu úřadu na zahájení daňové kontroly u plátce mzdy. Žalobkyně také podala dodatečná daňová přiznání k dani z příjmů za roky 2014 a 2015. Žalobkyně rovněž požádá plátce mzdy o vydání nového potvrzení o příjmech za rok 2014. V minulosti to již žalobkyně učinila, avšak odezva plátce mzdy byla taková, že je vše v pořádku. Nezbyvá tedy, než aby věc rozhodl správní orgán, neboť žalobkyně bezdůvodně přišla celkem o 31 057 Kč s příslušenstvím.
15. Žalobkyně dále připomněla, že žalovaný nezjistil řádně skutkový stav věci, a to i přes skutečnost, že měl různá potvrzení od plátce mzdy, která si vzájemně odporovala. Žalobkyně v této souvislosti zpochybnila údaje na řádku dva Potvrzení o zdanitelných příjmech z e závislé činnosti, sražených zálohách na daň a daňovém zvýhodnění ze dne 9. 1. 2015 pro žalobkyni. Je zde uvedeno, že žalobkyně do 31. 1. 2015 obdržela od plátce mzdy hrubou mzdu ve výši 479 179 Kč a z toho byla dále odvozena čistá mzda. Toto však podle žalobkyně plátce mzdy ani tvrdit nemohl s ohledem na datování potvrzení. Z toho je patrná odborná nezpůsobilost mzdových pracovníků zaměstnavatele, což však nemělo ujít úřadu práce. Část mzdy žalobkyně byla prokazatelně zadeponována, tudíž předmětné potvrzení nebylo správné. Navíc plátce mzdy měl vůči exekutorovi trvat na prokázání oprávněnosti provádění srážek ze mzdy žalobkyně, a protože tak nepostupoval, porušil nový občanský zákoník. Pokud jde o vyúčtování mzdy za listopad 2014 a prosinec 2014, pak z něj vyplývá, že plátce mzdy provedl srážku ze mzdy žalobkyně ve výši 120 672 Kč. Tuto částku pak musel zadeponovat, přičemž tato nepatřila nikomu, neboť bylo třeba vyčkat rozhodnutí insolvenčního soudu, rozhodnutí o úpadku a oddlužení žalobkyně.

Z uvedeného je zřejmé, že zadeponovaná mzda nemohla být žalobkyni do 31. 1. 2015 vyplacena, nýbrž byla jí vyplacena až dne 22. 7. 2015 poté, co byla exekuce zastavena. Po ověření této skutečnosti plátce mzdy u exekutora byla zadeponovaná mzda vyplacena žalobkyni. Částka nárokováná exekutorem ve výši 11 566,30 Kč byla na příkaz žalobkyně poukázána plátcem mzdy exekutorovi na úhradu nákladů s exekucí. Žalobkyně již nehodlala vést další spor s exekutorem. Na základě toho byl žalobkyni poukázán pouze zbytek zadeponované mzdy ve výši 109 105 Kč. Dále žalobkyně rozporovala, že v potvrzení při změně zaměstnání – Zápočtový list nebylo uvedeno, že mzda byla zadeponována. Avšak v dalších Potvrzeních – mzdový list z roku 2014 a vyúčtování mzdy za rok 2014 byla zřejmě uvedena již správná měsíční čistá průměrná mzda. Pokud ale zaměstnavatel žalobkyni vystavil potvrzení pro účely nároku na podporu v nezaměstnanosti s tím, že její průměrná čistá měsíční mzda činila v roce 2014 22 189 Kč, pak toto potvrzení je dle žalobkyně chybné. Korektní výpočet průměrné mzdy činil podle výdělku dosaženého ke dni 31. 12. 2014 průměr ve výši 24 931,33 Kč. Průměrná čistá měsíční mzda ve výši 22 189 Kč je tak nesprávná. Pokud by se nemělo odstupné započítávat do příjmů, pak jde podle žalobkyně o diskriminační záležitost vůči zaměstnancům. Na úhradu potřeb a zajištění chodu domácnosti měla rodině žalobkyně stačit od 1. 1. 2015 do 31. 3. 2015 částka ve výši 10 973 Kč s tím, že první výplata podpory v nezaměstnanosti měla přijít až v květnu 2015. Výplatu za prosinec 2014 obdržela žalobkyně dne 9. 1. 2015 ve výši 37 135 Kč, což mělo stačit na 4,5 měsíce pro pětičlennou rodinu, a to především v případě, že by se žalobkyni nepodařilo sehnat nové zaměstnání.

16. Žalobkyně závěrem své žaloby s ohledem na výše uvedené soudu navrhla, aby zrušil napadené rozhodnutí žalovaného. Žalobkyně současně požadovala, aby krajský soud rozhodl, že žalobkyni bude zpětně vyplacena dosud nevyplacená podpora v nezaměstnanosti za období od 1. 1. 2015 do 9. 3. 2015 ve výši 31 057 Kč s příslušenstvím. Dále žalobkyně požadovala úhradu hmotné škody spočívající v právní obraně vynaložené v této věci ve výši 99 900 Kč, dále úhradu nehmotné újmy ve výši 49 950 Kč, a také úhradu kárného penále ve výši 150 000 Kč, a to vše do 3 dnů od právní moci rozhodnutí soudu.
17. V dalších doplňujících podáních žalobkyně pouze uvedla, že u Finančního úřadu Brno-venkov probíhají odvolací řízení ve věci jejího opravného DAP za roky 2014 a 2015. Ve věci stížnosti žalobce na postup plátce mzdy pak u Finančního úřadu Brno II probíhá odvolací řízení. Před Krajským soudem v Brně nadále probíhá insolvenční řízení ve věci insolvence žalobkyně. O výše uvedených řízeních bude žalobkyně soud dále informovat.
18. Podáním ze dne 21. 2. 2017 žalobkyně rozšířila původně podanou žalobu. V něm především svou dosavadní argumentaci zopakovala a některé argumenty blíže osvětlila. Podle žalobkyně totiž žalovaný založil své rozhodnutí o nevyplácení podpory v nezaměstnanosti na základě pouhé domněnky, že žalobkyně obdržela od bývalého zaměstnavatele odstupné, které se běžně v obdobné situaci vyplácí končícím zaměstnancům. Žalovaný své tvrzení nelogicky opřel o potvrzení ze dne 17. 12. 2014. Za zcela irrelevantní označila žalobkyně potvrzení zaměstnavatele ze dne 18. 12. 2014, z něž plyne údaj, že po skončení zaměstnání žalobkyni náleží trojnásobek mzdy, přitom však informace o tom, že odchodné nebylo žalobkyni vyplaceno, v potvrzení chybí. Obě potvrzení (ze dne 17. 12. a 18. 12. 2014) byla předčasná a nemohla potvrzovat údaje, které měly teprve nastat ke dni 1. 1. 2015.

19. Při přebírání rozhodnutí o podpoře v nezaměstnanosti ze dne 19. 1. 2015 byl úřednicí úřadu práce vyplněn protokol o převzetí rozhodnutí, včetně „kolonky“ o vzdání se práva na odvolání, a poté byla žalobkyně požádána o to, aby přebírací protokol podepsala, aniž by jí byly vysvětleny důsledky vzdání se práva na odvolání.
20. Žalovaný tvrdil, že vycházel z listin, které žalobkyně předložila dne 5. 1. 2015 pro účely registrace žádosti o podporu v nezaměstnání, tedy šlo o potvrzení I. a II. ze dne 17. 12. 2014. Avšak v těchto listinách je vždy uvedeno, že odstupné nebylo vyplaceno. Problematické však je, že žalovaný z těchto potvrzení činí závěr, že odstupné bylo vyplaceno. Pouze z potvrzení ze dne 18. 12. 2014 vyplývá právo na odstupné, avšak nijak neosvědčuje, že došlo ke skutečnému vyplacení odstupného žalobkyni. Bylo tedy nutné, dotázat se žalobkyně, zdali jí odstupné bylo skutečně vyplaceno, to však nebylo učiněno. Ve spise se nenachází žádná listina svědčící o tom, že odstupné bylo žalobkyni vyplaceno.
21. Podle žalobkyně za celou věc stojí Mgr. M. M., vedoucí oddělení zprostředkování, úřadující na kontaktním pracovišti Brno-město, které spadá pod Úřad práce ČR – krajskou pobočku Brno. Mgr. M. měl v držení spis žalobkyně v době, kdy žalobkyně nahlížela do správního spisu. To připadalo žalobkyni nestandardní, neboť Mgr. M. neměl mít s věcí nic dočinění. Z uvedeného proto žalobkyně dovodila, že Mgr. M. ovlivňoval práci orgánu při projednání věci. Nakonec nikde nebyl podepsán. Uvedený postup představuje porušení vnitřních předpisů úřadu práce, protože lze rozhodnutí o zamítnutí obnovy řízení zcela zpochybnit.
22. Žalobkyně údajně při jednáních na úřadu práce dne 5. 1., 9. 1. a v dalších jednáních v roce 2015 předkládala úřednicím listiny, které měly prokazovat, že exekuce srážkami na její mzdu byla nezákonná, a že odstupné včetně mimořádné odměny za prosinec 2014 byly zadeponovány, protože nebyly jejím příjmem v lednu 2015. Při nahlížení do spisu v říjnu 2016 však se ve spise nenalezaly jiné listiny, než potvrzení I. a potvrzení II., které usvědčují úřad práce a Mgr. M. ze zásadního omylu v tom, že uzavřely, že odstupné žalobkyni bylo vyplaceno, ačkoliv se tak nestalo. Není tedy zřejmé, podle čeho úřad práce rozhodoval. Zřejmě vše z pozadí řídil Mgr. M. Pokud se tedy ve spise nenacházely jiné listiny, došlo podle žalobkyně k nezákonné manipulaci se spisem. Nikdo se nezákonným postupem exekutora nezabýval, ač to bylo na úřadu práce jejich povinností. Úřad práce nebyl oprávněn převzít nezákonné provádění exekuce.
23. První kontakt žalobkyně s Mgr. M. se uskutečnil dne 9. 1. 2015 anebo někdy v lednu 2015. Uvedený úředník si zjevně neuvědomil rozsah nezákonného jednání. Na úřadu práce nikdo nevěděl, jakým způsobem se stanoví výše nezabavitelné částky ze mzdy, nebo z podpory v nezaměstnanosti při provádění exekuce. Na úřadu práce to zřejmě stanoví počítač. Žalobkyni vycházela nezabavitelná částka mzdy ve výši 23 000 Kč (pětičlenná rodina dvou dospělých a tří studujících dětí), přitom životní minimum vycházelo pouze na 13 000 Kč. Životní minimum by bylo pro rodinu žalobkyně zcela likvidační. Úřad práce se měl dotázat exekutora či insolvenčního soudu na zákonnost provádění exekuce. Zaměstnanec by měl najít ochranu u úřadu práce. Zde domnělé vyplacení odstupného položilo pak základ k nevyplacení podpory v nezaměstnanosti žalobkyni. Žalobkyně dále soudu navrhla provedení svědeckého výslechu Mgr. M. M. s cílem zjistit jeho vliv na rozhodování úřadu práce, resp. žalovaného, a také to, zdali je tento vliv uplatňován v souladu s vnitřními

předpisy. Podle žalobkyně je dále sporný postup žalovaného i z hlediska pohrdání právními principy o tzv. předběžné otázce, kdy byl jednoznačně podřízen projednání věci Finančním úřadem Brno II a měl povinnost vyčkat až do pravomocného usnesení tohoto orgánu nebo správního soudu, případně Nejvyššího správního soudu. Žalovaný však uvedené právní předpisy nerespektoval a bez řádného zjištění v podstatě předjímal, jak rozhodne finanční úřad, resp. správní soud anebo Nejvyšší správní soud. Žalobkyně dále odkázala na konkrétní věci vedené u Odvolacího finančního ředitelství (č. j. 41903/16, č. j. 42919/16/5200-10050-711321) a dále jde o řízení ve věci odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru ze dne 2. 12. 2016, č. j. 4641508/16/3005-51522-701399. Žalobkyně také od krajského soudu očekávala, že určí prioritu jednotlivých projednávaných věcí, neboť všechny mají stejný právní základ. Obdobný problém se bude týkat i přiznání dětských přídatků u žalovaného, kdy půjde celkem o další tři žaloby.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

24. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě setrval na své dosavadní argumentaci a vzhledem k uplatněným žalobním námitkám zcela odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a též na odůvodnění rozhodnutí úřadu práce. Žalobní námitky označil za nedůvodné, které neprokázaly splnění zákonných podmínek pro obnovu řízení ve věci přiznání podpory v nezaměstnanosti. Žalovaný rovněž odmítl tvrzení žalobkyně v tom, že by ji na úřadu práce někdo nutil „zaškrtnutím políčka“ vzdát se práva na odvolání proti rozhodnutí o přiznání podpory v nezaměstnanosti. Pokud jde o posouzení správnosti postupu bývalého zaměstnavatele žalobkyně, exekutorského úřadu nebo finančního úřadu, pak k takovému posouzení nemá žalovaný ani úřad práce zákonné oprávnění. Proti jejich postupu a případně i nesprávnosti údajů v dokladech, které byly jimi vydány, se musí bránit žalobkyně zákonným způsobem. Potvrzení o zaměstnání ze dne 17. 12. 2014 ohledně délky pracovního poměru žalobkyně bylo vydáno v souladu se zákonem. Zákon nestanoví, kdy přesně má být takové potvrzení zaměstnanci vydáno, nejzazším termínem pro splnění této povinnosti však je den skončení pracovního poměru, tj. v případě žalobkyně dne 31. 12. 2014. Z obsahu takového potvrzení je zřejmé, že zaměstnavatel jej může vyhotovit teprve v souvislosti se skončením pracovního poměru, když má povědomost o tom, že pracovní poměr zaměstnance končí a k jakému datu. Vzhledem k tomu, že pracovní poměr žalobkyně skončil dne 31. 12. 2014, dle zákoníku práce je v jejím případě rozhodné období 3. čtvrtletí roku 2014 (červenec, srpen a září 2014), z něhož se průměrný výdělek vypočítává. Není rovněž pravdou, že úřad práce ponechal žalobkyni v období od 1. 1. 2015 do 9. 3. 2015 zcela bez finančních prostředků, když jí údajně odmítl vyplácet přiznanou podporu v nezaměstnanosti. Úřad práce postupoval zcela v souladu se zákonem o zaměstnanosti, když z tvrzení žalobkyně zjistil, že jí bylo vyplaceno odstupné a rozhodl o výplatě podpory v nezaměstnanosti až od 1. 4. 2015. Jelikož žalobkyně ode dne 10. 3. 2015 nastoupila do zaměstnání, k výplatě podpory v nezaměstnanosti, ani k provádění srážek nedošlo.
25. Vzhledem k tomu, že z napadeného rozhodnutí a správního spisu nevyplývá jakékoliv pochybení úřadu práce nebo žalovaného, žalovaný soudu navrhl, aby žalobu zamítl jako nedůvodnou.

IV. Další podání žalobkyně

26. Podáním ze dne 7. 5. 2017 žalobkyně reagovala na vyjádření žalovaného k žalobě tak, že uvedla, že soudní řízení v této věci je nezbytné z důvodu demagogického přístupu správních orgánů a rovněž výkladu a aplikací právních předpisů žalovaným. Dne 19. 1. 2017 byl žalobkyni na úřadu práce podstrčen formulář, který zaškrtnula úřednice tohoto úřadu právě pro účely vzdání se práva odvolání s tím, že by se vše jen oddálilo. Žalobkyně proto v této souvislosti navrhla k důkazu svoji výpověď a dále výpověď úřednice úřadu práce. V uvedené době totiž žalobkyně ani nevěděla, že jí budou prováděny srážky z podpory v nezaměstnanosti. Když to zjistila, snažila se na úřadě zjistit, jak se vlastně počítá nezabavitelné minimum, avšak nedostalo se jí žádné odpovědi. Žalovaný se odmítl zabývat porušení právních předpisů v důsledku nezákonně nařízené exekuce. Hodlal nadále provádět srážky z podpory v nezaměstnanosti. Podle žalobkyně není krajský soud aktuálně oprávněn věc projednat, neboť ještě není vyřešena předběžná otázka, jejíž vyřešení teprve určí, zdali je předmětná žaloba oprávněná a zda žalovaný pochybil. V této souvislosti soud poznamenává, že žalobkyně nijak neupřesnila, o jakou předběžnou otázku se jedná a ani soud nezjistil existenci řízení či projednávání takové předběžné otázky, která by byla pro nyní přezkoumávané řízení závazná. Žalobkyni k tomu pouze uváděla, že soud je povinen vyčkat rozhodnutí správních orgánů (Ministerstva financí ČR), dále usnesení správního soudu, soudu kasačního anebo Ústavního soudu (zdali zadeponovaná mzda mohla být považována za mzdu a odstupné obdržené žalobkyní v prosinci 2014, když bylo průkazně vyplaceno až dne 22. 7. 2015). Žalobkyně by rovněž uvítala poučení soudem o tom, proč jsou v jejím případě porušována ustanovení insolvenčního zákona, dále ustanovení nového občanského zákoníku a dále zákona o daních z příjmu, když v souvislosti s exekucí manžela nebyla žalobkyně ani do exekučního řízení soudem přibrána jako účastnice řízení.
27. V podání ze dne 10. 7. 2017 žalobkyně uvedla, že celou věc považuje za zmatečnou z důvodů, že věc navazuje na nezákonně nařízenou exekuci na její plat. Vzhledem k tomu, že právní řád ukládá soudům, aby vždy provedly přezkum toho, co právní věci předcházelo, předpokládá, že krajský soud zjistí, že exekuce byla nařízena nezákonně. V daném případě jednal nezákonně i úřad práce, který místo, aby nabídl potřebnou pomoc, chtěl v podstatě dokončit to, co se nepodařilo majiteli vymahačské agentury, který od svého konání ustoupil poté, co byl konfrontován s porušováním právních předpisů.
28. Vzhledem k požadavku žalobkyně na osvobození od placení soudních poplatků, soud zjišťoval ve smyslu § 36 odst. 3 zákona č. 150/2002 sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), majetkové poměry žalobkyně. Vzhledem k neúplnému sdělení a doložení majetkových poměrů soud nemohl toto osvobození od placení soudních poplatků žalobkyni přiznat, protože její návrh zamítl usnesením ze dne 4. 9. 2017, č. j. 34 A 1/2017-69. I přes zjevně složitou materiální situaci žalobkyně nebyla žalobkyně tímto usnesením nijak poškozena, neboť pro posuzovanou věc platí osvobození od soudních poplatků ze zákona [§ 11 odst. 1 písm. b) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů]. Rozhodováním o osvobození od placení soudních poplatků se soud pouze snažil pomoci žalobkyni dosáhnout na případné ustanovení zástupce, jehož odměnu za zastupování by platil stát ve smyslu § 35 odst. 8 s.ř.s. Soud tak činil po zralé úvaze na základě rozsáhlosti případu a zjevné obtížnosti formulace podstatných bodů, které měly být předmětem přezkumu v soudním řízení. Soud měl na

paměti sociální charakter posuzované věci i deklarovaný nedostatek finančních prostředků žalobkyní. Žalobkyně však odmítla dále upřesňovat své finanční poměry a rovněž i ustanovení zástupce. Proti usnesení o návrhu na osvobození od placení soudních poplatků podala žalobkyně kasační stížnost, kterou následně zamítl NSS rozsudkem ze dne 25. 10. 2017, č. j. 2 As 333/2017-20. Důvodem zamítavého rozhodnutí bylo to, že žalobkyně byla od soudních poplatků osvobozena ze zákona a o osvobození od dalších případných nákladů či o současné ustanovení zástupce nežádala. Její žádost tak byla bezpředmětná a krajský soud ji mohl bez dalšího zamítnout.

V. Posouzení věci krajským soudem

29. Soud v souladu s § 51 odst. 1 s.ř.s. bez nařízení jednání, přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející prvostupňové správní rozhodnutí, včetně řízení předcházejících jejich vydání, a shledal, vycházejí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), že **žaloba není důvodná**.
30. Vzhledem k velkému rozsahu podání žalobkyně a množství uplatňovaných námitek (často ne příliš srozumitelných), je třeba nejprve na jisto postavit předmět tohoto soudního přezkumu. Předmětem tohoto soudního přezkumu je pouze správní řízení, v němž žalovaný a prvostupňový úřad práce rozhodovali o žádosti žalobkyně o obnovu řízení, a to řízení ve věci přiznání podpory v nezaměstnanosti, které bylo ukončeno pravomocným rozhodnutím úřadu práce ze dne 19. 1. 2015, č. j. BMA-2012/2015-H3. V uvedené věci je tedy třeba zkoumat, zda byly naplněny podmínky pro obnovu předmětného řízení či nikoliv. Podmínky pro obnovu řízení jsou stanoveny v § 100 správního řádu.
31. Podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu platí, že se řízení před správním orgánem ukončené pravomocným rozhodnutím ve věci na žádost účastníka obnoví, jestliže vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení, a které účastník nemohl v původním řízení uplatnit anebo se provedené důkazy ukázaly nepravdivými.
32. Podle § 100 odst. 1 písm. b) správního řádu se řízení před správním orgánem ukončené pravomocným rozhodnutím na žádost účastníka obnoví, jestliže bylo zrušeno či změněno rozhodnutí, které bylo podkladem rozhodnutí vydaného v řízení, které má být obnoveno, a pokud tyto skutečnosti, důkazy nebo rozhodnutí mohlo odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování.
33. Podle § 100 odst. 2 správního řádu může účastník podat žádost o obnovu řízení u kteréhokoliv správního orgánu, který ve věci rozhodoval, a to do 3 měsíců ode dne, kdy se o důvodu obnovy řízení dozvěděl, nejpozději však do 3 let ode dne právní moci rozhodnutí. Obnovy řízení se nemůže domáhat ten, kdo mohl důvod obnovy uplatnit v odvolacím řízení.
34. Obnova řízení je svou povahou mimořádný opravný prostředek směřující proti pravomocným rozhodnutím, vykazujícím nedostatky ve zjištění skutečného stavu věci nebo spojeným s některými jmenovitými překážkovými právními skutečnostmi. Dle

recentní judikatury správních soudů je obnova řízení, na rozdíl od úpravy přezkumného řízení, určena k nápravě skutkových nesprávností. Obnova řízení je vázána na zákonem taxativně předepisované důvody. Pokud jde o důvody, na které je povolení obnovy výslovně vázáno, potom dle právní úpravy platí, že se řízení obnoví, jestliže vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení, a které účastník nemohl v původním řízení uplatnit, anebo se provedené důkazy ukázaly nepravdivými nebo bylo zrušeno či změněno rozhodnutí, které bylo podkladem rozhodnutí vydaného v řízení, které má být obnoveno. Tyto důkazy ovšem neplatí automaticky, ale jejich úspěšné uplatnění je vázáno na podmínku, že tyto skutečnosti, důkazy nebo rozhodnutí mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování, tzn., že lze důvodně předpokládat, že v obnoveném řízení bude rozhodnuto jinak.

35. V případě dříve neznámých skutečností nebo důkazů půjde zpravidla o skutečnosti a důkazy, které ač existovaly v době předchozího řízení před správním orgánem, vyšly najevo až po vydání pravomocného rozhodnutí přičemž je účastník v době předchozího řízení buď vůbec neznal, nebo je bez své viny nemohl uplatnit, např. proto, že o existenci listiny nebo jiné věci potřebné k provedení důkazu vůbec nevěděl, nebo o ní sice věděl, ale neměl k ní přístup, resp. ji neměl k dispozici. Jiným dalším takovým případem může být např. to, že nebyla známa totožnost svědka, nebo svědek byl neznámého pobytu, a jeho totožnost či místo pobytu vyšly najevo až později. Tady je současně nutno poukázat na to, že obnovy se nemůže dovolávat ten, kdo mohl důvod obnovy uplatnit v odvolacím řízení. Pokud tyto důvody v odvolacím řízení neuplatnil, pak je již s úspěchem nemůže uplatnit u obnovy řízení. V případech, kdy by důvodem obnovy řízení mělo být to, že důkazy se následně ukázaly jako nepravdivé, pak zde platí, že nepravdivost důkazů musí být zjištěna či shledána nesporně a autoritativně, a musí být také řádně doložena. Nelze se tedy opírat toliko o subjektivní pocity a prohlášení účastníků řízení. Posledním důvodem obnovy řízení může být to, že rozhodnutí, jenž bylo podkladem rozhodnutí vydaného v řízení, které má být obnoveno, bylo zrušeno či změněno.
36. Vzhledem ke shora provedené citaci důvodů obnovy řízení soud dále uvádí, že žalobkyně přesně nespecifikovala, které aplikace postupu ve smyslu § 100 odst. 1 správního řádu se v případě svého návrhu na obnovu řízení domáhala. Pokud jde o poslední z uvedených důvodů ve smyslu § 100 odst. 1 písm. b) správního řádu, pak tento nebyl ve věci případný, neboť žádné podkladové rozhodnutí nebylo zrušeno ani změněno, protože tento důvod obnovy řízení o přiznání podpory v nezaměstnanosti nebyl příslušný.
37. Ve shodě s žalovaným však v posuzované věci neshledal krajský soud ani naplnění důvodů pro obnovu řízení uvedených v § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu. Ve věci nebyly dány dříve neznámé skutečnosti či důkazy, které ač existovaly v době předchozího řízení o podpoře v nezaměstnanosti, vyšly najevo až po vydání pravomocného rozhodnutí, přičemž tyto žalobkyně buď neznala, nebo je bez své viny nemohla uplatnit (o jejich existenci nevěděla anebo k nim neměla přístup). V souladu s § 42 zákona o zaměstnanosti byla žalobkyně povinna jako žadatelka o podporu v nezaměstnanosti splnit zákonné podmínky, především úřadu práce doložit skutečnosti rozhodné, a to např. evidenčním listem důchodového pojištění, potvrzením o zaměstnání, potvrzením o výši průměrného výdělku atd. V souladu s § 42 odst. 2 zákona o zaměstnanosti byla povinna změny těchto

skutečností písemně oznámit úřadu práce nejpozději do 8 kalendářních dnů. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobkyně podala dne 5. 1. 2015 na úřadu práce žádost o podporu v nezaměstnanosti a dne 19. 1. 2015, kdy současně byla poučena o právech a povinnostech v předmětném správním řízení, osobně doložila úřadu práce potvrzení při změně zaměstnání - zápočtový list z e dne 17. 12. 2014, dohodou o rozvázání pracovního poměru ze dne 15. 12. 2014, evidenční list důchodového pojištění za rok 2013 a 2014, potvrzení zaměstnavatele o výši průměrného výdělku a vyplacení odstupného při skončení pracovněprávního vztahu ze dne 18. 12. 2014 a potvrzení zaměstnavatele ze dne 9. 1. 2015 o vyplacení odstupného v nejbližším výplatním termínu, tj. dne 9. 1. 2015. Veškeré tyto doklady se nachází ve správním spise, žalobkyně je osobně v průběhu správního řízení předložila úřadu práce za účelem přiznání podpory v nezaměstnanosti, doklady nevykazují žádné vady, to ostatně ani žalobkyně netvrdila v průběhu řízení o přiznání podpory v nezaměstnanosti, pročť byly splněny zákonné podmínky pro přiznání podpory v nezaměstnanosti žalobkyni.

38. Žalobkyně měla v průběhu řízení o přiznání podpory v nezaměstnanosti možnost zpochybnit správnost údajů v dokladech, které jí byly zaměstnavatelem vystaveny, a které vzápětí úřadu práce jako bezvadné dokládala, avšak nic takového neučinila. Je třeba zcela odmítnout námitku žalobkyně, že nebyla ve správním řízení poučena o svých právech, protože ze správního spisu je jednoznačně patrné, že o svých právech a povinnostech účastníka řízení byla řádně dne 19. 1. 2015 poučena, což stvrdila i svým podpisem. Ze správního spisu je pak dále zřejmé, že v průběhu správního řízení žalobkyně neučinila jediný úkon směřující ke zpochybnění správnosti údajů uvedených v potvrzení od zaměstnavatele, sám žalovaný, resp. úřad práce, neměl důvod tyto doklady a údaje v nich uvedené jakkoliv zpochybňovat. Naopak poukazoval na to, že povinnosti žadatele o podporu v nezaměstnanosti žalobkyně ve smyslu § 42 odst. 2 zákona o zaměstnanosti splnila. Pokud tak sama žalobkyně předkládala dne 19. 1. 2015 doklad o tom, že jí bylo odstupné ke dni 9. 1. 2015 vyplaceno a dále doklad o výši průměrného čistého měsíčního výdělku v částce 22 189 Kč, pak se jistě s obsahem těchto dokumentů seznámila a k prokázání svých rozhodných skutečností správnímu orgánu v řízení, v němž žádala o podporu v nezaměstnanosti, bez výhrad doložila. Ze správního spisu dále vyplývá, že při osobním jednání na úřadu práce byl následně sepsován zápis z ústního jednání (dne 19. 1. 2015) a ani z tohoto zápisu nevyplývá, že by žalobkyně vznesla nějaké námitky k údajům v tomto zápise zaznamenaným, především ohledně vyplacení odstupného, dále k datu, od něhož žalobkyni náleží výplata podpory v nezaměstnanosti – od 1. 4. 2015, k průměrnému měsíčnímu čistému výdělku atp. Z výše uvedeného je tedy zřejmé, že veškeré nyní rozporované údaje, na podkladě správní žaloby a žádosti o obnovu správního řízení, byly v plném rozsahu projednávány již v pravomocně skončeném správním řízení o přiznání podpory v nezaměstnanosti, kdy žalobkyně proti jejich správnosti a pravosti ničeho nenamítala, pročť nelze na uvedené námitky nahlížet jinak, než tak, že je žalobkyně mohla uplatnit již v řízení o vydání rozhodnutí o podpoře v nezaměstnanosti, popř. v rámci odvolání proti takto vydanému správnímu rozhodnutí. Nejenže tedy nebyly nyní shledány důvody pro obnovu řízení podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu, ale současně je třeba připomenout i právní úpravu uvedenou v § 100 odst. 2 věta druhá správního řádu, podle něhož se obnovy řízení nemůže domáhat ten, kdo mohl důvod obnovy uplatnit v odvolacím řízení. Žalobkyni nic nebránilo v tom, aby nyní vznášené námitky a pochybnosti uplatnila již v odvolacím řízení o podpoře v nezaměstnanosti.

K tomu je však třeba připomenout, že po oznámení rozhodnutí o přiznání podpory v nezaměstnanosti se žalobkyně dne 28. 1. 2015 výslovně svého práva na odvolání vzdala, což stvrdila i svým podpisem. Podle obsahu správního spisu nelze žalobkyni přisvědčit ani v tom, že by jí referentka úřadu práce „zaškrtnula“ políčko ve formuláři týkající se vzdání se práva na odvolání. K provedení úkonu vzdání se práva na odvolání bylo nezbytné jednak uvést datum a jednak připojit podpis žalobkyně, což zjevně žalobkyně v daném případě učinila po oznámení rozhodnutí o přiznání podpory v nezaměstnanosti.

39. V dané věci není sporu o tom, že žalobkyně splnila podmínky pro přiznání podpory v nezaměstnanosti, a že jí její poskytování bylo přiznáno, a to s odkazem na § 44a zákona o zaměstnanosti, podle něhož jí měla být podpora vyplácena až od 1. 4. 2015 z důvodu vyplacení odstupného (po uplynutí 3 měsíců z důvodu vyplacení odstupného ve výši 3 - násobku průměrného výdělku). Uvedené bylo rovněž obsahem rozhodnutí o přiznání podpory v nezaměstnanosti, jehož oznámení a nakonec i vzdání se práva odvolání proti němu žalobkyně potvrdila svým podpisem dne 28. 1. 2015. Žalobkyně měla dostatek času na to, aby se před vydáním rozhodnutí o přiznání podpory v nezaměstnanosti nejen s obsahem potvrzení od zaměstnavatele dostatečně seznámila, ale také v případě pochybností zaměstnavatele požádala o prověření údajů uvedených v těchto podkladech a o případnou opravu těchto údajů. Nic takového žalobkyně neučinila do vydání rozhodnutí o podpoře v nezaměstnanosti, ani po vydání tohoto rozhodnutí, a naopak se práva na odvolání proti uvedenému rozhodnutí vzdala a žádné opravované údaje od zaměstnavatele nedokládala. Nutno také zdůraznit, že žalobkyně listinné důkazy o vyplacení odstupného a o výši průměrného měsíčního čistého výdělku dokládala sama a nijak je nerozporovala. Důkazní břemeno v řízení o podpoře v nezaměstnanosti stran doložení rozhodných skutečností leželo na žalobkyni, čehož si žalobkyně musela být dostatečně vědoma vzhledem k poučení, které jí bylo poskytnuto na počátku správního řízení. Právě z § 42 zákona o zaměstnanosti vyplývá povinnost uchazeče o zaměstnání obstarat si doklady, kterými doloží skutečnosti, jež jsou rozhodné pro přiznání podpory v nezaměstnanosti. Jedná se především o doklady, které souvisejí s jeho předchozím zaměstnáním. Případné změny rozhodných skutečností pro poskytování podpory v nezaměstnanosti je pak uchazeč povinen písemně oznámit krajské pobočce úřadu práce nejpozději do 8 kalendářních dnů.
40. Z výše uvedeného plyne, že podmínky správního řádu pro obnovu řízení ve věci přiznání podpory v nezaměstnanosti podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu nebyly v posuzované věci naplněny, neboť námitky žalobkyně zpochybňující správnost doložených dokladů, konkrétně potvrzení zaměstnavatele o vyplacení odstupného pro účely poskytování podpory v nezaměstnanosti a potvrzení zaměstnavatele o výši průměrného čistého výdělku pro účely posouzení nároku na podporu v nezaměstnanosti (které mohla žalobkyně uplatnit již v prvoinstančním řízení nebo v následném odvolacím řízení), se stejně jako další důkazy provedené v prvoinstančním řízení neukázaly nepravdivými. Současné nebylo možné shledat naplnění podmínek uvedených v § 100 odst. 1 písm. b) správního řádu, neboť podkladem pro vydání rozhodnutí ve věci přiznání podpory v nezaměstnanosti nebylo žádné rozhodnutí. Nebyla splněna ani zákonná podmínka uvedená v § 100 odst. 2 věta druhá správního řádu, když se žalobkyně při osobním převzetí rozhodnutí o podpoře v nezaměstnanosti dne 28. 1. 2015 vzdala práva na odvolání.

41. Pokud žalobkyně namítala především nezákonný postup žalovaného při zjišťování skutkového stavu věci a dále nezohlednění právního stavu spojené právní věci na finančním úřadě, což by eventuálně bylo možné vyložit jako důvody k přezkumu rozhodnutí v přezkumném řízení ve smyslu § 94 a násl. správního řádu, pak lze zcela přisvědčit závěrům žalovaného o tom, že i s ohledem na uplynutí lhůt uvedených v § 96 odst. 1 a § 97 odst. 2 správního řádu již nemohl úřad práce ani žalovaný v těchto intencích postupovat (právní moc prvostupňového správního rozhodnutí ve věci podpory v nezaměstnanosti nastala dne 28. 1. 2015). V přezkumném řízení je řešena zákonnost rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo. Žádost žalobkyně o obnovu řízení se spíše opírala o údajně nedostatečně zjištěný skutkový stav věci o nesprávné právní posouzení věci úřadem práce, což ale nejsou přímo důvody pro obnovu řízení (v němž jsou řešeny skutkové novoty), nýbrž jde o důvody pro přezkoumání rozhodnutí, kde je řešena zákonnost řízení a v něm vydaného správního rozhodnutí.
42. Za zcela nejasná lze označit tvrzení žalobkyně o tom, že správní orgány, popř. správní soud, předjímalí rozhodnutí kontrolního či odvolacího orgánu finančního úřadu, popř. správního soudu a NSS, pokud se především úřad práce a žalovaný v svých napadených rozhodnutích zabývali jen posouzením, zda byly splněny zákonné podmínky pro obnovu řízení ve smyslu správního řádu a žádné závěry k námitkám žalobkyně neuvedli. Jak již krajský soud shora uvedl, předmětem tohoto soudního přezkumu je posouzení, zda byly či nikoliv naplněny zákonné podmínky obnovy řízení ve smyslu § 100 odst. 1 správního řádu, a zda v těchto intencích řádně postupoval i úřad práce a žalovaný. Předmětem tohoto soudního přezkumu v žádném případě pravomocně skončené řízení o podpoře v nezaměstnanosti žalobkyně, nýbrž jen žádost o obnovu řízení a případné splnění zákonných podmínek pro tuto obnovu řízení.
43. Pokud jde o veškeré námitky žalobkyně týkající se daňového řízení, exekučního řízení nebo přímo provádění srážek ze mzdy bývalým zaměstnavatelem žalobkyně, pak k tomu krajský soud uvádí, že takové úkony a řízení nejsou předmětem tohoto soudního přezkumu, neboť nebyly ani předmětem přezkoumávaného správního řízení ve věci žádosti žalobkyně o obnovu řízení. Tyto námitky jsou v nyní posuzované věci zcela bez relevance a soud se jimi nemůže zabývat, neboť nemá k tomu zákonné oprávnění. Ke sporům zaměstnance se zaměstnavatelem jsou příslušné civilní soudy se specializovanými pracovními senáty, v případě exekucí je třeba námitky adresovat přímo exekutorovi nebo exekučnímu soudu a daňové problémy je třeba nejprve řešit s příslušným správcem daně a posléze u správního soudu na podkladě pravomocného rozhodnutí vydaného v daňovém řízení. Uvedené věci však nelze řešit v rámci nyní přezkoumávaného správního řízení týkajícího se obnovy řízení o podpoře v nezaměstnanosti. I proto je třeba odmítnout zcela absurdní tvrzení žalobkyně, že krajský soud ve věci nemůže rozhodnout, neboť musí vyčkat řešení předběžné právní otázky (bez upřesnění o jakou předběžnou otázku se mělo jednat).
44. Potvrzení o zaměstnání žalobkyně ze dne 17. 12. 2014, z něhož plyne, že žalobkyně byla u blíže označeného zaměstnavatele v pracovním poměru od 19. 3. 2007 do 31. 12. 2014, nemůže být nezákonným podkladem ani „věštěním z křišťálové koule“. Naopak jde o splnění zákonné povinnosti zaměstnavatele v e smyslu § 313 odst. 1 zákona č. 262/2006

Sb., zákoník práce, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákoník práce“). Vzhledem k tomu, že žalobkyně uzavřela dohodu o rozvázání pracovního poměru dne 15. 12. 2014, a to ke dni 31. 12. 2014, byl její zaměstnavatel společnost Bosch oprávněn k vydání předmětného potvrzení o zaměstnání již dne 17. 12. 2014. Zaměstnavatel je totiž povinen vydat zaměstnanci potvrzení o zaměstnání nejpozději při skončení pracovního poměru, tedy v poslední den jeho trvání (31. 12. 2014). Jelikož pracovní poměr žalobkyně skončil ke dni 31. 12. 2014, zaměstnavatel nemohl zpracovávat ani vydávat předmětné potvrzení až po 1. 1. 2015, jak navrhovala žalobkyně. Přestože zákon nestanoví, kdy přesně má být předmětné potvrzení zaměstnanci vydáno, ze zákonné dikce „při skončení pracovního poměru“ je patrné, že zaměstnavatel může svoji povinnost splnit teprve až v souvislosti se skončením pracovního poměru žalobkyně, tedy v době, kdy již má vědomost o tom, že pracovní poměr zaměstnance končí a v jakém termínu končí, tj. kdy už může uvést do potvrzení o zaměstnání všechny údaje vyžadované v § 313 odst. 1 zákoníku práce, současně však platí, že nejzazším termínem pro splnění této povinnosti je den skončení pracovního poměru. Na rozporovaném potvrzení o zaměstnání žalobkyně krajský soud neshledal nic závadného a konstatuje, že předmětné potvrzení bylo vystaveno zcela v souladu se zákoníkem práce.

45. K námitkám žalobkyně, že v rámci potvrzení průměrného měsíčního výdělku měl zaměstnavatel žalobkyně použít průměr ze 4. čtvrtletí roku 2014, krajský soud uvádí, že ve věci je rozhodné, že pracovní poměr žalobkyně skončil ke dni 31. 12. 2014. Ve smyslu § 354 odst. 1 a 2 zákoníku práce je pak rozhodné období žalobkyně, za které se průměrný výdělek vypočítává, období 3. kalendářního čtvrtletí roku 2014 (červenec, srpen a září 2014). Z tohoto důvodu se také nemohlo promítnout poskytnutí mimořádné odměny a odstupného, včetně jejich zadeponování z důvodu exekuce, ve výši průměrného měsíčního čistého výdělku žalobkyně. Tyto totiž byly příjmem (nejdříve) za prosinec 2014, který však nespadá do rozhodného období žalobkyně ve smyslu § 354 odst. 1 zákoníku práce. 4. čtvrtletí 2014 by bylo rozhodným obdobím žalobkyně v případě, že by její pracovní poměr trval ještě ke dni 1. 1. 2015 a k tomuto datu by byl průměrný výdělek počítán. Jelikož však pracovní poměr žalobkyně skončil již dne 31. 12. 2014, byl průměrný výdělek počítán dle rozhodného období žalobkyně (3. kalendářní čtvrtletí roku 2014) ke dni 1. 10. 2014.
46. Žalobkyní předkládané doklady, vystavené zaměstnavatelem především pro účely podpory v nezaměstnanosti, nejsou závadné a obsahují veškeré zákonné náležitosti. Pokud jde o obsah těchto podkladů, pak k tomu soud uvádí, že žalobkyně nerozporovala výši svých příjmů za 3. čtvrtletí roku 2014 a rovněž nerozporovala ani datum ukončení pracovního poměru ke dni 31. 12. 2014.
47. Pokud jde o stížnosti žalobkyně na to, že úřad práce ji ponechal v období od 1. 1. 2015 do 9. 3. 2015 bez finančních prostředků, neboť jí hodlal podporu vyplácet až od 1. 4. 2015, pak k tomu soud uvádí, že žalobkyně sama při osobním jednání na úřadu práce dne 19. 1. 2015 potvrdila, že jí odstupné bývalým zaměstnavatelem bylo poskytnuto a předložila k tomu i potvrzení zaměstnavatele o vyplacení odstupného pro účely poskytování podpory v nezaměstnanosti ze dne 9. 1. 2015. V následném rozhodnutí o přiznání podpory v nezaměstnanosti úřad práce postupoval v souladu s § 44a zákona o zaměstnanosti a rozhodl o výplatě podpory v nezaměstnanosti až od 1. 4. 2015 vzhledem k tomu, že

žalobkyni bylo vyplaceno odstupné ve výši trojnásobku průměrného výdělku. Je sice pravdou, že k následné výplatě podpory v nezaměstnanosti od 1. 4. 2015 (ani k provádění srážek v důsledku nařízení exekuce) nedošlo, neboť žalobkyně ode dne 10. 3. 2015 nastoupila do nového zaměstnání. Nicméně z obsahu správního spisu a postupu správních orgánů nevyplývá, že by došlo k jakémukoliv pochybení úřadu práce při poskytování poradenství v lednu 2015. O výplatě podpory v nezaměstnanosti od 1. 4. 2015 byla žalobkyně již v rozhodnutí o přiznání podpory v nezaměstnanosti informována. Podle § 44b odst. 1 zákona o zaměstnanosti platí, že uchazeči o zaměstnání, kterému vznikl nárok na podporu v nezaměstnanosti, ale odstupné mu nebylo vyplaceno po skončení pracovního poměru v nejbližším výplatním termínu, poskytne krajská pobočka úřadu práce kompenzaci za dobu od zařazení do evidence uchazečů o zaměstnání do uplynutí doby uvedené v § 44a zákona o zaměstnanosti. Žalobkyně ovšem nepostupovala podle § 44b zákona o zaměstnanosti a u úřadu práce nenárokovala kompenzaci pro případ nevyplaceného odstupného od zaměstnavatele. U žalobkyně se zřejmě jednalo o jinou situaci, kdy zaměstnavatel odstupné vyplatil, ale současně v důsledku nařízení exekuce prováděním srážek ze mzdy žalobkyně toto zadeponoval a finanční prostředky se neobjevily na účtu žalobkyně. Případně nezákonně nařízenou exekuci je však třeba řešit zákonným postupem, a to přímo s exekutorem nebo exekučním soudem.

48. Ve věci není relevantní ani názor žalobkyně, jenž se týká odlišného výpočtu životního minima pro její rodinu, když toto nebylo ani předmětem přezkoumávaného správního řízení.
49. Žalobkyně dále v žalobě zcela bezdůvodně obvinila pracovníky úřadu práce z manipulace se správním spisem, neboť mzdový list za prosinec 2014 je ve správním spise obsažen. Žalobkyně v žalobě také často operovala nutností aplikace § 5 odst. 4 zákona o daních z příjmů, avšak tento předpis nebyl ve věci přiznání podpory v nezaměstnanosti aplikovatelný. Pokud jde o další často opakující se žalobní námitky, pak je to tvrzení žalobkyně, že si mzdové doklady a potvrzení zaměstnavatele navzájem odporují. S ohledem na výše provedený výklad však krajský soud k takovému závěru nedospěl. Žalobkyně také opakovaně v žalobě nesouhlasila s deponací části jejího příjmu ve výši 120 672 Kč, protože se z jejího pohledu jednalo o nezákonný postup, přičemž uvedená částka byla žalobkyni vrácena až dne 22. 7. 2015 (ponížená o exekutorský poplatek ve výši 11 567 Kč). Nyní, ve správním soudnictví, nelze posuzovat zpětně správnost uvedeného postupu. Zjevně se tak stalo v důsledku rozhodnutí o nařízení exekuce, což nemůže být nyní hodnoceno ve správním soudnictví, nýbrž případným nezákonným postupem se může zbývat pouze exekuční soud, popř. příslušný exekutor. Zaměstnavateli zřejmě byla uložena povinnost rozhodnutím o nařízení exekuce provádět srážky ze mzdy žalobkyně, což zaměstnavatel splnil. Přezkum takového postupu však není možný v rámci správního soudnictví na podkladě nyní podané žaloby. V tomto řízení rovněž není možné posuzovat zákonnost prováděné exekuce ani eventuální pochybení exekutora, která namítala žalobkyně. Rovněž žalobkyní iniciované daňové řízení nemá žádný dopad na nyní posuzovanou věc.
50. Není pravdou, že by se žalobkyně nemohla ve správním řízení vyjádřit ke všem podkladům. Ostatně podklady pro vydání rozhodnutí dodávala úřadu práce sama v rámci své důkazní povinnosti. Pokud jde o potvrzení zaměstnavatele o zaměstnání žalobkyně,

pak soud neshledal žádné pochybení v tom, kdo uvedené potvrzení vystavil. Na všech podkladech byl zaměstnavatel žalobkyně řádně označen, včetně uvedení IČ a adresy sídla. Že by zpracovatel mezd vystavil potvrzení bez zmocnění k tomuto aktu, však žalobkyně ničím neprokázala. Pokud jde o Potvrzení o zdanitelných příjmech ze závislé činnosti, sražených zálohách na daň a daňovém zvýhodnění ze dne 9. 1. 2015 pro žalobkyni, pak k tomu soud uvádí, že uvedené potvrzení se tímto způsobem vystavuje a neprokazuje žádnou nekalou praxi. Navíc uvedené potvrzení nebylo předmětem posuzování úřadu práce pro účely přiznání podpory v nezaměstnanosti.

51. Pokud žalobkyně v závěru žaloby nárokovala přiznání dosud nevyplacené podpory v nezaměstnanosti ve výši 31 057 Kč, pak o takovém návrhu nemůže rozhodovat soud v tomto řízení a bude-li žalobkyně na tomto nároku trvat, musí svůj nárok uplatnit nejprve u úřadu práce. Žalobkyně dále žádala o náhradu hmotné škody ve výši 99 900 Kč a dále náhradu škody nehmotné povahy ve výši 49 950 Kč. S uvedenými nároky se žalobkyně musí nejprve obrátit na příslušný úřad práce nebo na jemu nadřízené Ministerstvo práce a sociálních věcí, popř. Ministerstvo spravedlnosti. Krajský soud rovněž není povolán k tomu, aby žalovanému úřadu práce určoval „kárné penále“ ve výši 150 000 Kč, jak navrhovala žalobkyně. S příslušnými finančními nároky se žalobkyně skutečně musí obrátit na jiné instituce, než je zdejší správní soud. Za tím účelem by však měla nejprve uskutečnit právní poradu s advokátem, aby tento případné požadavky žalobkyně korigoval v rámci možností českého právního řádu.
52. Žalobkyně také v doplnění žaloby vyslovila pochybnosti nad rolí Mgr. M. M., pracovníka úřadu práce, jež měl v držení správní spis žalobkyně v době, kdy žalobkyně do něj chtěla na úřadu práce nahlížet. Z toho žalobkyně dovodila, že uvedená osoba ovlivňovala práci správního orgánu v uvedené věci. Uvedené spekulace však žalobkyně nijak blíže neupřesnila a ani žádnými důkazy neprokázala. Z prvostupňového správního spisu pak krajský soud zjistil, konkrétně hned z úvodního záznamu o oprávněné úřední osobě k vedení řízení, že Mgr. M. byl jako vedoucí referent zprostředkování oprávněn k podepisování rozhodnutí o vyřazení osob z evidence, přiznání podpory v nezaměstnanosti, zastavení výplaty podpory v nezaměstnanosti a dále k podepisování usnesení o zastavení správního řízení, přerušení správního řízení a o ustanovení opatrovníka. Mgr. M. byl tedy v předmětné věci oprávněn nahlížet do spisu a případně podepisovat příslušné rozhodnutí za správní orgán. Naopak žalobkyně nespecifikovala a ani neprokázala žádný negativní vliv této osoby na rozhodování ve věci žalobkyně. U Mgr. M. tedy není zřejmý žádný poměr k věci ani účastníkům řízení.

VI. Závěr a náklady řízení

53. Soud tedy shledal námitky žalobkyně neopodstatněnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s.
54. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně ve věci úspěch neměla (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto

právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný správní orgán, který by jinak jakožto úspěšný účastník řízení měl právo na náhradu nákladů řízení, nemá za žádných okolností právo na náhradu nákladů řízení ex lege (§ 60 odst. 2 s.ř.s.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 20. prosince 2019

JUDr. Kateřina Mrázová, Ph.D., v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
B. Z.